

Anne May is een dagdromer, romanticus met een randje, en liefhebber van vlinders die net even anders zijn. Ze studeerde Engelse taal en cultuur aan de universiteit Leiden met als droom ooit zelf ook verhalen te gaan schrijven.

In 2021 debuteerde zij met de serie: *Zorgen voor de Liefde* en in 2023 kwam, na het winnen van een schrijfwedstrijd, de serie *Hartstocht* uit bij Zomer & Keuning.

Voor wie ik ga is het eerste deel in het tweeluik Bram & Xenon.

Anne May werkt als leerkracht in het basisonderwijs, en woont samen met haar man en twee kinderen aan de kust.

Kom gezellig online langs op:

www.woordenvanmeij.nl

anne.may_auteur

Mayannewrite

Anne.may_auteur

Korte verhalen van Anne May

Als je me ziet

Rebound

Een nieuwe herinnering voor kerst

Ik geef je kerst

Contemporary romance van Anne May

Zorgen voor de liefde - serie

Liefde zonder tijd

Liefde zonder oordeel

Liefde onder spijt

Liefde zonder angst

Liefde zonder beperking

Hartstocht-serie (Zomer & Keuning)

Route van je hart

Weg van ooit

Weg van jou

Weg van ons

Feelgood onder naam van Annette Rijdsdam

Jij en ik (Loft imprint Ambo Anthos)

Jij en ik ... samengevat

De waarheid tussen jou en mij

VOOR
ik ga **WIE**

VOOR
WIE
ik ga

BRAM
&XENO
DEEL I

ANNE MAY

Voor wie ik ga

is een uitgave van Woorden van Meij
Copyright: 2024 Woorden van Meij
Auteur: Anne May
Omslagontwerp: Woorden van Meij
Tekstredactie: Emmabooks

ISBN: 9789403757575

NUR: 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaand schriftelijk toestemming van de uitgever.

Triggerwarning

Alle personages in dit verhaal zijn fictief en eventuele overeenkomsten met echte personen zijn puur toeval. Ook de keuzes die ze maken zijn fictieve overwegingen en niet per definitie representatief voor hun afkomst. In dit verhaal worden bepaalde realistische thema's aangekaart. Niet om te (ver)oordelen, maar om te laten zien dat niet alle dingen die we doen, weloverwogen keuzes zijn en je iemands stappen niet kan beoordelen zonder ook daadwerkelijk in zijn/haar/hun schoenen te staan.

Voor jou.
Die anderen ziet, maar jezelf niet zag.

Je mag er zijn.

The greatest happiness of life is the conviction that we
are loved:

Loved for ourselves.

Or rather.

Loved in spite of ourselves.

Victor Hugo

VOOR WIE

ik ga

BRAM EN XENO

PLAYLIST

Proloog

Xeno

‘Ik vergeef je.’ De vrouw die me de afgelopen twee jaar eens per maand heeft bezocht, is het nu uiteindelijk gelukt om die woorden over haar lippen te krijgen. Het zijn maar drie kleine woorden, maar ik weet dat ze voor haar groter dan de wereld zijn. Mij verpletteren ze.

‘Ik vergeef je,’ herhaalt ze. ‘En ik wil graag dat je je excuses aanbiedt aan mijn ex-man en ons zoontje.’

Vragend kijk ik naar mijn begeleider Majinder. Was dit afgesproken? Ze glimlacht geruststellend. Ook hier moet ik blijkbaar doorheen. Ik ben niet zoals die andere gedetineerden die hun veroordeling hebben omgebouwd tot een schild van zelfbescherming. Ik ben de veroordeling, en iedere confrontatie met datgene waarvoor ik veroordeeld ben, is als het afschaven van

mijn huid met een dunschiller. Ik krijg de kans niet om een laagje eelt te laten groeien op mijn geweten. Iedere dag is daar weer die veroordeling.

Door de klapdeuren komt een man die ongeveer dezelfde leeftijd lijkt te hebben als mijn vader. Ik weet dat hij jonger is, zijn geboortedatum is me vaak genoeg verteld, maar de tijd en zorgen hebben hem getekend als een schets van wie hij ooit was. Hij loopt mank en leunt noodgedwongen op de rolstoel waarin zijn zoontje zit. Teus. Acht jaar. Bijna net zo oud als Saffiera nu is. Hij had bij haar in de klas kunnen zitten. Had. Want Teus zit sinds een paar maanden in een klas voor kinderen met NAH. Een niet-aangeboren hersenafwijking.

‘Zeg maar: dag meneer Pinkman.’ De vader van Teus zet hem recht tegenover me. Het enige wat nog tussen ons in zit is de kleine kantinetafel en maanden vol met schuld. Teus grimast en maakt een hoog geluid wat zijn moeder doet glimlachen.

‘Hij zegt hallo.’

‘Hi, Teus,’ weet ik eruit te persen. ‘Fijn dat je er bent.’

De blik in zijn moeders ogen vertaalt dat naar ‘fijn dat je er nog bent’. Het is een stomp tegen mijn hart en ik kan me niet verdedigen. Het liefst wil ik mijn ogen sluiten en zijn plaats innemen, maar ik zit hier. Tegenover hem. Als de oorzaak van hoe zijn leven is gelopen.

‘Teus wil iets laten zien,’ zegt zijn vader. Uit de rugzak die aan de rolstoel hangt, komt een diploma

tevoorschijn. Er staat een kikker op in een zwembroek en een grote A. Teus begint opgewonden te roepen. Het is meer het uitslaan van klanken, maar ik weet dat hij iets zegt over zijn diploma.

‘Heb je afgezwommen?’ vraag ik. ‘Wat goed.’

De blik van beide ouders boort in mijn geweten. Hij kwam die ene avond terug van zwemles. Achterop de fiets bij zijn vader. Het was niet eens donker. Halfzes ’s avonds of zo, op een avond in april. Teus had een briefje bij zich van de badmeester. Hij mocht afzwemmen. Die zaterdag was het zover. Alleen niet voor hem. Een jonge bestuurder op een scooter maakte in nog geen minuut een einde aan Teus’ droom.

‘Wat voel je nu?’ vraagt zijn moeder op een allesbehalve meelevende toon. Mijn wangen zijn nat en ik heb niet eens gemerkt wanneer de eerste traan ontsnapte.

‘Boos,’ fluister ik.

‘Je bent boos?’ herhaalt ze. ‘Op wie? Jezelf?’

Ik knik.

Teus wappert vrolijk met zijn diploma heen en weer. Hij slaakt hoge kreten uit en blaast bellen met zijn eigen speeksel. Onbedoeld moet ik glimlachen. Ik blaas mijn wangen vol met lucht en kijk een beetje scheel als ik weer uitblaas. Teus ziet het en schatert het uit.

‘Aan boos zijn heb je niet veel. Boosheid leidt tot agressie,’ gaat zijn moeder weer verder zonder aandacht te besteden aan mijn interactie met Teus.

‘Het is eerder machteloosheid,’ zeg ik naar eerlijkheid. Ik kijk op, maar zie dat alleen de vader mijn blik vangt. De moeder kijkt naar de tafel. Het is continu een afweging wat ik wel en niet kan zeggen.

Dit is wat ik had willen voorkomen, maar ik heb gefaald.

‘Sta eens op,’ zegt Teus’ vader dan. Overvallen door zijn vraag kom ik overeind. De tafel staat nog tussen ons in, maar als hij eromheen loopt en naast me komt staan, is hij dichterbij dan geoorloofd. Majinder is duidelijk op haar hoede. Achter de klapdeuren staat iemand van de bewaking en met een druk van haar op het alarm dat ze bij zich heeft, staan er misschien wel een stuk of vijf bewakers in het zaaltje, maar ik voel er weinig voor om alsnog een klap in ontvangst te moeten nemen.

‘Heb je nog broers of zussen?’ vraagt hij terwijl hij me schattend opneemt. Hij is iets kleiner dan dat ik ben.

‘Ik heb een jongere broer, Milas, een zusje van acht en een broertje.’

‘Is je broer ook zo’n grote vent?’

‘Nee.’ Ik schud lachend mijn hoofd. ‘Milas is een opdongertje. Hij is nu bijna achttien, maar je zou zeggen dat hij nog steeds vijftien is. Komt ongeveer tot hier.’ Ik hou mijn hand iets voor mijn borst. Een herinnering aan Milas ophalen, bij deze mensen, voelt hypocriet en wrang.

De vader van Teus knikt. ‘Ik dacht het al,’ mompelt hij en stapt weer bij me vandaan. ‘Ik zou je willen vergeven,’ zegt hij met zijn rug naar me toe. ‘En ik denk

dat ik je ook wel begrijp, maar ik hoop dat je op een dag inziet hoe dom je bent geweest.' Hij draait Teus van me weg, die een luid protest laat horen.

De moeder houdt hen tegen. 'Laat hem nog even gedag zeggen,' zegt ze. 'Volgens mij mocht Teus hem wel.'

Ik hou mijn hand omhoog voor een high five en krijg er een variant op terug. Zijn moeder glimlacht.

'Ik weet niet of het gebruikelijk is, maar misschien kan je, als je echt vrij bent, hem nog een keertje opzoeken? Dan kun je zien hoe hij nu... hoe zijn kamer eruitziet.'

'Is goed.' Hoewel ik Teus best nog een keer wil zien, weet ik waarom ze me echt uitnodigt. Confrontatie. En de manier waarop ze 'echt vrij' benadrukt, verradt dat ze hoopt dat ik de rest van mijn leven achtervolgd word door wat ik heb gedaan.

'Wat was dat nou?' hoor ik haar tegen haar ex zeggen als ze weglopen. Zijn antwoord doet de grond onder mijn voeten wegzakken.

'Hij was het niet, dat zeg ik al die tijd al. Dat ventje op die scooter was nog geen drie turven hoog.'

Zijn ex schudt haar hoofd en dan verdwijnen ze door de klapdeuren. Terug naar hun eigen gevangenis.

Gaat het weer een beetje?' Majinder zet haar lege bekertje naast het mijne, dat nog helemaal vol is. We zitten op de buitenplaats van het detentiecentrum zogenaamd te genieten van de eerste voorjaarszonnestralen. De waarheid is dat ik gek word

binnen. Na het bezoek van zojuist is mijn tweede paniekaanval van de dag een feit en ik heb zo het idee dat dit niet de laatste gaat zijn. Mijn ademhaling zit nog veel te hoog, en door het suizen in mijn oren lijkt het alsof ik ieder moment kan flauwvallen.

‘Wat was het meest confronterend?’ vraagt ze. ‘Hoe Teus’ leventje er nu uitziet? De gezondheid van meneer Omna of wat hij als laatste zei?’

Ik haal mijn schouders op. Majinder is niet gek. Daar ben ik een tijdje geleden al achtergekomen. Sinds twee jaar is ze mijn casemanager, die erop toeziet dat niet alleen mijn deelname aan de maatschappij na mijn vrijlating zo soepel mogelijk verloopt, maar ook dat die zo spoedig mogelijk plaatsvindt. Dankzij haar inspanningen heb ik me nuttig kunnen maken voor jongeren die meer kans maken om in aanraking te komen met criminaliteit, heb ik strafvermindering gekregen en ben ik mogelijk vanaf volgend jaar weer ‘vrij’.

‘Wat heeft meneer Omna precies?’

‘Post traumatisch stresssyndroom, wat heeft geleid tot mentale maar ook fysieke klachten. Hij is arbeidsongeschikt verklaard en leeft nu van een uitkering.’

‘En dan ook nog gescheiden.’ Ik drink in een keer mijn lauwe thee op en knijp het kartonnen bekertje fijn.

‘Je had wel een klik met Teus.’

‘Ja, het is een leuk ventje.’

‘En het is fijn dat ze je niet als bedreiging zien.’

‘Natuurlijk niet. Het was toch helemaal niet de bedoeling dat ik hen aanreed?’ In mijn hoofd herhaal ik het verhaal dat ik uittrenturen heb moeten oefenen van mijn advocaat. ‘Het was gewoon een stomme puberale uitspatting,’ sluit ik de steeds terugkerende nachtmerrie af. Majinder knikt. Ze oordeelt niet, dat is niet haar taak, maar ik zie aan de manier waarop ze naar me kijkt dat ze na het bezoek van net een mening heeft gevormd.

‘Dat je uitstel hebt gekregen van een deel van je straf, is heel wat,’ zegt ze na me een tijdje bestudeerd te hebben.

Gelaten laat ik mijn hoofd op en neer gaan. Het laatste gedeelte van mijn straf uitzitten in zogenaamde vrijheid beangstigt me meer dan voor de rest van mijn leven opgesloten blijven. Ik wil niet naar buiten, ik wil niemand meer zien. De wereld draait wel door zonder mij.

‘Er zijn uiteraard wel een aantal voorwaarden waar je je aan moet houden.’

‘Zoals?’

‘Dat verschilt per casus.’ Majinder haalt haar notitieboekje tevoorschijn en opent op haar telefoon een bestand waar zo te zien mijn zaak beschreven staat. ‘Op je gedrag is niets meer aan te merken, en ze zien dat de gedragstraining die je het eerste jaar van hechtenis hebt gevolgd, zijn vruchten heeft afgeworpen. Je hebt een duidelijk doel voor ogen als je weer vrijkomt en je laat zien dat je bereid bent er hard voor te werken.’

Ik knik afwachtend. Het klopt precies met wat ze zegt, maar ik ken die warme worst die voor je neus wordt gehouden. Aanvankelijk zou ik namelijk maar tien dagen in hechtenis gaan, dat werden er vijftien, toen vierentwintig en bij de laatste uitspraak werd het zes jaar met zicht op de laatste vier jaar voorwaardelijk.

‘Je komt onder toezicht van reclassering te staan. Die gaat je helpen bij een baan en het re-integreren in de samenleving. Daarnaast moet je ook minimaal zesentwintig uur per week dagbesteding doen, een geschikte verblijfplaats hebben en je kunnen houden aan de afspraken die we met je gaan maken.’

‘Klinkt haalbaar.’ Toch voel ik de knoop in mijn maag strakker trekken. ‘En wat moet ik zien als dagbesteding? En een geschikte verblijfplaats?’

‘We zijn aan het onderzoeken of je voor een jaar bij je ouders kan wonen, maar dat hangt van een aantal factoren af. En wat betreft dagbesteding heb ik misschien iets wat wel bij je past. Ik kreeg van een collega deze folder en ik denk dat dat precies iets voor jou is.’ Majinder haalt een folder tevoorschijn waarop staat Blijvend bouwen aan de toekomst. Ik lees in sneltempo dat dit een project voor en door jongeren is, met het doel jongeren uit de criminaliteit te houden.

‘Dit spreekt me zeer zeker aan.’ De folder in mijn handen voelt als een dun straaltje hoop aan de horizon. Eentje dat ik koste wat het kost moet koesteren.

Majinder glimlacht. ‘Dacht ik al. Het is een samenwerkingsverband vanuit de gemeente en een

middelbareschoolgemeenschap uit de regio. Als ik het goed heb begrepen, worden er ook twee leerkrachten van het Stedelijk Lyceum aangesteld als coördinatoren. Zij worden ook onze contactpersonen. Ene...’ Ze schakelt op haar telefoon over naar haar inbox en zoekt een e-mailbericht op. ‘Ah, hier heb ik het. Sander Meindersma, docent maatschappijleer, en hij wordt geholpen door een nieuwe leerkracht die uiteindelijk het project gaat leiden. Hem heb ik nog niet gesproken, maar hij heet Bram Essence.’

‘Bram?’

De vloer die eerder al onder mijn voeten vandaan dreigde te vallen, is nu helemaal verdwenen en heeft de rest van mijn wereld met zich meegenomen. ‘Bram is weer terug op het Stedelijk?’

Majinder kijkt me onderzoekend aan. ‘Ken je hem?’

Het lukt me nauwelijks om te knikken. Die prop die eerder al in mijn keel zat, maakt ademen nu onmogelijk.

‘Is er een probleem?’

‘Gaat wel,’ weet ik net aan uit te brengen. Mijn hart moet te horen zijn aan de andere kant van de picknicktafel. ‘Ik ben gewoon blij met deze kans.’

‘Gelukkig.’ Majinder glimlacht zonder dat het de zorgen in haar ogen kan verbloemen. ‘Dan ga ik alles in orde maken. Ik blijf jouw contactpersoon en via mij loopt ook de communicatie met meneer Meindersma. Er komt ook iemand van de gemeente bij en ik wil graag dat je eens per week met een psycholoog blijft praten.’

Met alles wat ze voorstelt ga ik akkoord. Binnenkort is de eerste bespreking en daarbij hoor ik ook aanwezig te zijn. Aangezien ik toch nergens anders heen kan, ga ik ook daarmee akkoord. Pas als ik terug ben op mijn kamer zie ik de omvang van wat er komen gaat.

‘Bram Essence.’ Na al die jaren noem ik weer zijn naam. Ik proef de klanken op mijn tong. Ze zijn als die spreekwoordelijke mokerslag, en huilend ga ik neer. Hoe kan ik hem ooit nog onder ogen komen?

HOE
HET
Begon

3 jaar eerder

Hoofdstuk 1

Bram

Soms nemen we slechte beslissingen omdat we het juiste willen doen. En soms doen we gewoon heel domme dingen zonder dat daar een diepere gedachte achter zit. Niet dat ik geen goede reden had om halsoverkop naar mijn geboortedorp terug te gaan om me zogenaamd als reddende engel op te werpen, maar ik had misschien toch wat beter na kunnen denken over een eventuele volgende stap.

‘Je zoekt een stageplek?’ Evert Jansen, conrector van Het Stedelijk Lyceum, kijkt me verbouwereerd aan. De pen waarmee hij formulieren ondertekende hangt bewegingsloos boven zijn bureaublad. Ik ben zonder te kloppen zijn kantoor binnengelopen, en hoewel ik hier toch een beetje op zijn uitnodiging naartoe ben

gekomen, voelt het alsof ik hier helemaal niets te zoeken heb.

‘Ik wist niet dat je daadwerkelijk het onderwijs in wilde?’

Ik knik en doe mijn best de suggestie tussen de woorden door te negeren. Zoals Evert het zegt, klinkt het alsof ik niet echt een doel voor ogen heb in mijn leven. Het tegendeel is waar. Al moet ik eerlijk zeggen dat mijn doel meer gericht is op het ontlopen van mijn verleden, dan op het nemen van grote stappen naar mijn toekomst.

‘Toen ik je op de begrafenis van je oma sprak, kreeg ik het idee dat je je eerst wilde concentreren op een master.’ Evert leunt wat meer op zijn ellebogen op zijn bureau. Hij buigt zich voorover waardoor zijn bril naar het puntje van zijn neus zakt. ‘Of ga je toch de educatieve master doen?’

Gedwee schud ik mijn hoofd. Het is niet de eerste keer dat ik hier in zijn kantoortje sta met mijn handen in mijn zakken, hopend op redding van zijn kant. Meestal stond ik hier omdat ik weer eens te laat was of niet was komen opdagen in de les. Of omdat ik was betrapt op het roken van niet bepaald legale middelen. Ik was geen junk of raddraaier. Ik was gewoon een puber die een beetje ondoordacht bezig was.

Zoals ik dat nu nog steeds doe.

Evert had een aantal maanden geleden, tijdens het condoleren na mijn oma’s begrafenis, geopperd dat ik altijd bij hem kon solliciteren als ik de ambitie had om

voor de klas te gaan staan. Het was een ambitie die ik totaal niet had op dat moment, en bovendien leek me dit een uitspraak die je, als vriend van de familie, deed uit goede bedoelingen. Niet omdat je daadwerkelijk een vacature had voor iemand zonder lesbevoegdheid.

‘Had je nou je bachelor al wel?’

Wederom schud ik mijn hoofd. ‘Ik heb in mijn eerste en tweede jaar extra vakken gevolgd.’ En ik werd behoorlijk afgeleid door het hele studentenleven. Voor het uitgaan en de sociale interactie door het wonen in een studentenflat met allemaal andere mensen kostte me veel studietijd. Het was overweldigend. En bevrijdend. Niemand die me op de vingers keek, niemand die me veroordeelde. Dus ja, ik ging ervoor.

En nu ga ik er met de staart tussen de benen vandoor.

Evert kijkt me onderzoekend aan. Ik weet niet of hij me daadwerkelijk aan het ‘lezen’ is of dat hij even een moment nodig heeft om deze informatie te verwerken. Uiteindelijk legt hij zijn pen neer en schuift de formulieren aan de kant. Hij richt zich wat meer op en daardoor weet ik: hij gaat me nu de les lezen en me iets heel anders adviseren.

‘Wil je niet alsnog je bachelor afmaken, zodat je daarna door kan met een educatieve master? Dan heb je gelijk je lesbevoegdheid voor alle klassen.’

Ik schud direct mijn hoofd. ‘Als ik overstap naar het hbo, krijg ik vrijstellingen vanwege mijn propedeuse, en ik kan gelijk aan de slag.’ Ik moet ook gelijk aan de slag, want ik heb geen onderkomen meer, en geen studie.

Wat dus ook betekent dat ik geen studiefinanciering meer kan aanvragen. Ik weet dat ik hem meer informatie dan dit moet geven. Het is me alleen nog niet helder hoe ik mijn keuze aannemelijk moet maken, zonder gelijk al mijn bonuspunten bij hem te verliezen.

‘Hoe is het met je opa?’ vraagt hij terwijl hij de papieren op zijn bureau begint te rangschikken. Het voelt als een stille hint om te zeggen dat het gesprek voorbij is. Hij zoekt alleen nog een geordende manier om het te zeggen. ‘Het lijkt me best lastig zo, zonder je oma.’

‘Ja, dat is het ook.’ Ik moet even schakelen in het gesprek. Evert Jansen is een bekende van de familie, zijn vader en mijn opa zijn bevriend. ‘Het is pittig voor mijn opa, zo zonder haar. Vandaar dat ik ook bij hem wil intrekken, tijdelijk. Als gezelschap.’

En omdat ik nergens anders heen kan.

‘Snap ik.’ Evert kijkt me glimlachend aan. ‘Hebben ze bij het Da Vinci geen stageplekken?’

Ik haal mijn schouders op. Het is een mogelijkheid, maar het heeft niet mijn voorkeur. ‘Hier ken ik het al,’ geef ik eerlijk toe. ‘En er is best veel aan de hand op dit moment in mijn leven, met mijn opa en zo, en ik zie het niet zitten om weer opnieuw te moeten wennen aan een geheel nieuwe omgeving.’

Alsof ik enig idee heb hoe het is om hier op deze school te werken in het team. Ik was hier ooit scholier. Geen docent.

‘Op die manier.’ Evert bekijkt me met een begripvolle blik. Ik weet dat hij nooit zou oordelen. Er verschijnen kleine lachrimpeltjes bij zijn ogen omdat hij een beetje glimlacht. Hij weet het, beseft ik. Niet in detail, maar ik weet zeker dat hij een vermoeden heeft waarom ik hier zit te smeken om een baan en absoluut niet terug wil naar de plek waar ik vandaan kom. Niet terug kan, zelfs.

‘Hoe oud was je ook alweer?’ vraagt hij terwijl hij opstaat en de formulieren in een postvakje achter hem legt.

‘Volgend jaar word ik drieëntwintig,’ antwoord ik plichtmatig.

‘En je hebt verder geen onderwijservaring, toch?’ Hij draait zich om zodat hij mijn antwoord kan zien. Ik schud mijn hoofd. Ik heb zelfs geen affiniteit met het onderwijs. Mijn moeder was juf op de basisschool, mijn eigen basisschool, en dat vond ik zo vreselijk dat ik altijd heb geroepen dat ik nooit, maar dan ook nooit voor de klas wilde. Maar ja, iets met laatste strohalmen en zo.

‘Ik zou jou graag in mijn team willen,’ begint Evert voorzichtig zijn afwijzing terwijl hij naar de deur loopt. ‘Maar er zijn ook een paar dingen waar ik goed over na moet denken. Alle stageplekken zijn momenteel vergeven, en ik zie het niet zitten om je nu al aan te nemen als leerkracht. Je hebt geen ervaring, bent relatief jong, en het nieuwe schooljaar is al begonnen.’

Over dit alles heb ik natuurlijk ook al nagedacht, maar in mijn wanhoop zag ik ze niet als een al te groot obstakel. Door de manier waarop Evert ze opsomt

begrijp ik dat ik als de bliksem een plan B moet verzinnen. Toch blijf ik op mijn plek staan. Dit gesprek mag nog niet voorbij zijn. Als hij hier geen baan voor me heeft, moet ik elders solliciteren en hoewel dat geen ramp is, weet ik gewoon niet hoe ik mijn omgeving moet uitleggen waarom ik halsoverdekop stopte met mijn studie Frans om ergens achter de kassa te gaan zitten. Dan klinkt ‘ik nam de baan aan die Evert Jansen me aanbood’ een stuk beter te verantwoorden.

‘Loop je even mee?’ Evert gebaart dat ik hem moet volgen, en nog voor ik een antwoord heb kunnen geven, gaat hij al voor me uit de gang door.

De school, die sinds kort Scholengemeenschap Het Stedelijk Lyceum heet, bestaat uit twee grote gebouwen die worden verbonden met een lange gang. Voorheen was het gymnasium los van het vmbo en de havo die in een ander gebouw huisden, maar sinds de fusie vorig jaar is het één grote school. De naam Het Stedelijk is best ironisch, want in feite is het een dorpschool met nog geen vijfhonderd leerlingen.

Tussen de twee gebouwen in, precies halverwege de gang, is de docentenkamer. De ruimte is ook echt midden in de gang zodat iedereen eromheen moet lopen. Gelukkig heeft de architect wel gekozen voor gewone muren en niet voor een glazen wand zoals aanvankelijk het idee was. Het lijkt me best ongemakkelijk om continu door iedereen bekeken te worden terwijl je je broodje jam naar binnen probeert te

werken. Een beetje zoals de pauzedienst, maar dan zittend in de docentenkamer.

Een groot aantal leerkrachten zit al aan hun lunch. Op de grote tafel staan schalen met appels, bananen en sinaasappels, ook liggen er krentenbollen en snijkoek. Het Stedelijk heeft een schoollunchbeleid. Voor kinderen van wie de ouders weinig te besteden hebben, en waardoor de lunch en het tussendoortje vaak bestaat uit een rijstwafel of een gevulde koek, heeft de school een speciale ‘drive in’ waar je fruit, gezonde snacks en bolletjes kunt halen. Wat er overblijft, komt in de lerarenkamer terecht.

‘Pak maar, hoor.’ Evert zelf haalt zijn lunchpakket uit de koelkast. ‘Hopelijk vind je het niet erg als ik mijn lunch opeet. Ik heb zo weer een vergadering.’

‘Nee hoor.’ Ik pak een appel van de schaal en zet er mijn tanden in. ‘Lekker, dank je wel.’

‘Volgens mij was je er wel aan toe.’ Evert haalt zijn broodje uit een folietje en neemt er een grote hap van. Hij kauwt er langzaam op, alsof hij op deze manier ook de informatie van eerder probeert te verwerken. ‘Ik wil je heel graag helpen,’ zegt hij uiteindelijk, ‘maar het wordt echt wel een puzzel. De sectie Frans is nogal honkvast, en hoewel je nooit weet wat de toekomst gaat brengen, verwacht ik niet dat ik binnenkort een zwangerschapverlof heb om in te vullen.’

‘Nee.’ Ik doe een verkrampde poging om te glimlachen en tegelijkertijd te voorkomen dat ik als Shrek al het etenswaar tussen mijn tanden toon. ‘Dat lijkt me lastig.’

Het Stedelijk heeft namelijk vier docenten Frans. Of eigenlijk vijf als je Evert meetelt. Zijn vrouw is een van de andere docenten, samen met mevrouw Gusing, meneer De Jong en mevrouw Zwetsloot. Allen dichter in de buurt van hun pensioen dan een zwangerschap.

‘Weet je wat,’ zegt Evert terwijl hij het laatste stukje van zijn brood in zijn mond stopt. ‘Ik vraag Madelon wel of ze wat extra assistentie kan gebruiken. Je kan dan tijdens haar lessen observeren en ondersteuning bieden bij haar taken, zoals het voorbereiden van de lessen en het nakijkwerk. Misschien kun je dan na een paar weken af en toe wel een les van haar overnemen.’

‘Dat zou geweldig zijn,’ zeg ik nu wel met mijn mond vol. Het besef dringt nog niet helemaal tot me door. Evert geeft me een kans. En wat voor eentje. ‘Hier zou ik echt ontzettend mee gered zijn.’

‘Gered?’ Everts glimlach wordt breder. En ik word roder. Nu heeft hij me waarschijnlijk wel door. ‘Zo zie je maar. Gods wegen zijn ondoorgroendelijk. Ik wist wel dat je hier met een heel andere reden was dan je didactische ambities.’

Mijn wangen worden waar mogelijk nog een tint roder. Echt op goede voet ben ik nooit geweest met onze Lieve Heer, en hem nu te bedanken voor deze kans voelt hypocriet. Vooral omdat mijn weg hiernaartoe werd veroorzaakt door juist alles te doen wat God ooit had verboden.

Evert pakt met een triomfantelijk gezicht een appel van de schaal. ‘Weet je, meneer Essence,’ zegt hij na een

flinke hap. ‘Alles gebeurt met een reden, en ik ben ervan overtuigd dat je hier moet zijn om uit te groeien tot de persoon die je hoort te zijn.’

‘Dank je,’ stamel ik. Het klinkt mij heel cryptisch in de oren, maar het is in ieder geval beter dan de persoon blijven die ik nu ben.